

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αρ. 5.

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' εμού εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, προνομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετά εικόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — ΣΙΩΠΗΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ υπό F. Caballero. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, εκ των του Ρώσου Καραμζίν, (συνέχεια και τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

'Εν Αθήναις φρ. 8 ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἡ Ζολάνδη ἤκουεν ἀπαθῶς τοὺς περιπαθεῖς τοῦ λόγου, καὶ τὰς ἐρωτικὰς αὐτοῦ ἐξομολογήσεις.

Τὸ βλέμμα της οὔτε λύπην ἐξέφραζεν, οὔτε τὴν ἐλαχίστην αἰδῶ, ἀλλ' ἀδιαφόρως παρετήρει τὰ περὶ αὐτὴν.

Ἡ ἐπιμόνος αὐτῆ καὶ διαρκῆς ἀναισθησία της παρώργιζε μέχρι μανίας τὸν Νασίμ.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ἐπὶ τέλους ἀπηλπίσθη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἄγριου καὶ ἀπειλητικῶς, κινῶν δὲ ὀργίλως τὴν κεφαλὴν του,

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν ! εἶπεν. Αὐριον τὸ ἐσπέρας θὰ ἦν ἰδική μου.

Τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς οὐ ἀλλῆται οὔτοι κατεσκήνουν ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἁγίου Ἀβερτίνου.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Νασίμ ἔγεινεν ἀφαντος.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐνεφανίσθη ὠχρότερος τοῦ συνήθους.

Μόνον ἡ γραῖξ Μίρσκα, ἣτις ἐγίνωσκε τὸν υἱὸν της, παρετήρησε τὴν ὠχρότητα ταύτην τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

— Νασίμ ! τῷ εἶπεν.

— Τί θέλεις, μητέρα ;

— Τί συμβαίνει ; μήπως ἔχεις κανένα σχέδιο εἰς τὸν νοῦν σου ;

— Πιθανόν, μητέρα . . . ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐμὲ ἐνδιαφέρει. Νὰ μὴ μ' ἐρωτᾷς λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς . . . οὔτε σύ, οὔτε κανένας ἄλλος ! . . . Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός ; ἐξήκολούθησε πλήρης ὀργῆς.

Ἡ Μίρσκα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ στήθους της, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν περιλύπως καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ δὲ Νασίμ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Ζολάνδης.

Αἱ δύο αὐτῆς γυναῖκες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἡ μὲν ἐφαρμοζούσα τὰς χορδὰς παλαίου τινος μανδολίνου, ἡ δὲ ἐπιδιορθούσα ἐσθῆτά τινά.

Εἰς ἐπιτακτικὸν τι νεῦμα τοῦ Νασίμ, αἱ δύο γυναῖκες ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Ζολάνδη ἐκοιμάτο, ἐνδεδυμένη τὴν βοεμικὴν της στολὴν, ἐπὶ τινος ἀχυρῆνης στρωμνῆς, ἐφ' ἣς ἦτο ἐρριμέναν ἰνδικὸν τι κλινοσκεπάσμα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο παρὰ τῆς Μίρσκας ὡς τὸ ἱερώτερον καὶ πολυτιμότερον κειμήλιον τῆς ἰματιοθήκης της.

Ὁ Νασίμ, κατηρῆς καὶ σιωπῶν, παρετήρησε πρὸς στιγμὴν ἐκείνην, ἣτις μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ πέτῃ θῦμα τῶν ἰδίων χειρῶν του.

Παραπλεύρως τῆς νέας, ἐπὶ τινος θρονίου ἀνατολικῆς κατασκευῆς, ἐφαίνετο ἀγχιεῖόν τι.

Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἦτο πλήρες ὕδατος.

Ὁ Νασίμ, ἰδὼν αὐτὸ συναφρώθη.

— Ἀπόψε δὲν ἐπιε τὸ ποτόν, ὅπως πάντοτε, ἐψιθύρισε . . . Τι πειραζει !

Καὶ ἐμεδιάσαε παραδοξῶς.

— Αὐριον, προσέθηκε, πιθανόν ν' ἀναλῶθῃ τὸ λογικὸν της . . .

Καὶ ἐρριψε βλέμμα ἄγριον περίξ αὐτοῦ, ἵνα βεβαιωθῇ μὴ τις κατεσκόπευεν αὐτόν.

Αἱ σκηναὶ τῶν ὑπηκόων του ἦσαν τοποθετημέναι μακρὰν ἐκείνης τῆς Ζολάνδης, ὅπως αὐτὴ προφυλάσσηται κατὰ παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος.

Ἄλλως τε ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ οἱ Βοεμοί, ἐξχιρουμέναν τῶν περιπόλων τῆς νυκτός, εἶχον παρεδοθῆ εἰς βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Νασίμ, ἀφοῦ ἐδεδχιώθη περὶ τοῦτου, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, οἶονεὶ θέλω ν' ἀποδιώξῃ ὀχληρὸν τινα λογισμόν· εἶτα δὲ μετ' ἄγρίας καὶ ἀποφασιστικῆς φωνῆς :

— Ἐμπρός ! . . . εἶπε.

Καὶ ἔθεσε τὸν πόδα του ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς σκηνῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν ἐν τῷ δάσει φωναὶ μεμιγμέναι μετὰ γελῶτων, ταύτοχρόνως δὲ λάμψις λαμπάδων πολλῶν ἐφώτισε τὰς σκηνὰς καὶ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ὁ Νασίμ ὠπισθοχώρησεν ἑκθαμβος.

— Κατὰρα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐρχονται νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον μου ! ἐκραύγαγεν. ὦ ! θά τους τιμωρῶσκληρῶς ! . . .

Καὶ προχώρησε βῆματὰ τινα πρὸς τὸ μέρος, ὅπουθεν ἠκούοντο αἱ φωναί.

Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀφύπνισε τὴν Ζολάνδην.

Ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς, ὅπως μάθῃ τὴν αἰτίαν.

Παρετήρησε τὸν Νασίμ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν, κύριε ; εἶπεν. Ὁ Νασίμ ἐστράφη καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ βλέμματος κακεντρεχοῦς.

— Ἐεῦρω κ' ἐγὼ ; ἀπήντησε πλήρης ὀργῆς. Καὶ ἔπειτα τί σὲ μέλλει ; . . . Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ διὰ νὰ σε ὑπερασπίσω εἰς ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ ;

Βοεμὸς τις ἔτρηνε ὀρμητικῶς.

— Νασίμ ! . . . Νασίμ ! . . . ἐφώνησε παρατηρήσας τὸν ἀρχηγόν.

— Τί θέλεις ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐλάτε ! . . . ἐλάτε γρήγορα ! Ἠλθον κατὰ κύριοι καὶ κυραὶ καὶ θέλου νὰ σὰς ἰδοῦν.

— Πέτε τους ὅτ' εἶμαι εἰς τὴν πόλιν. Δὲν θέλω νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ὁ βοεμὸς ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Νασίμ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐγγειοριδίου του.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ βοεμὸς ἐπανῆλθεν.

— Ἄθλιε, ὀπίσω πάλιν ; . . . ἀνέκραξεν ὁ νέος.

— Ἀρχηγέ, μ' εἶπον ὅτι ψευδομαί . . . ὅτι εἶσο ἐδῶ . . . ὅτι θὰ σὰς εὔρωσι . . . καὶ μάλιστα μ' εἶπον ὅτι θὰ βαλῶσι φωτιὰν εἰς τὰς σκηνὰς.

— Καὶ ἂν τὸ ἔκαναν ! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ὁ Νασίμ. Καλὰ, ἐπανάλαβε, πήγαινε νὰ τους εἴπῃς ὅτι ἔρχομαι.

Ὁ βοεμὸς ἔσπευσε ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς τοὺς ξένους.

— Ἐσύ, Ζολάνδη, εἶπεν ὁ νέος, δὲν πρέπει νὰ φανερωθῆς εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους . . . Πήγαινε νὰ καθῆσῃς μετὰ τὴν μητέρα μου καὶ περιμένετε ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω . . . Πήγαινε.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν σκηνὴν τῆς Μίρσκας, ἐνῶ ὁ Νασίμ μετέβη εἰς προὔπαντησιν τῶν ξένων του.

Ἐντὸς δύο πολυτελεστατῶν φορεῶν, συρομένων ὑπὸ δύο ἡμιόνων, ἐκάθηντο δύο

γυναίκες, πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι, ὧν τὸ ἄσεμνον βλέμμα καὶ τὸ προπετὲς μειδίαμα ἐδήλου προφανῶς τὴν διαγωγὴν των.

Ὅχι ἦττον ἦσαν ἐξόχου καλλονῆς καὶ ὀνομαζόντο Στεφανία καὶ Θηβαίς.

Ἦσαν ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες, ἀφοῦ μετῆλθον τὸ ἔντιμον ἐπάγγελμά των εἰς Παρισίους, μετῴκησαν εἰς Τουραίνην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀποκτήσωσι πλείονα πελατεῖαν.

Πλησίον αὐτῶν ἦσαν δύο ἄνδρες, ἐξ ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ Γραβίλλης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους ὑπηρετῶν καὶ ἱπποκόμων.

Εἰς τὴν θέαν τῶν βοεμῶν, τοσοῦτον ἀλλοκότως ἐνδεδυμένων, αἱ δύο γυναίκες ἐξεκαρδίσθησαν γελῶσαι.

— Ἀ! πόσον εἶνε ἄσχημοι! ἔλεγεν ἡ Στεφανία.

— Εἶνε ὅμως ὑπερήφανοι! . . . ἀπὴντα ἡ Θηβαίς, κροτοῦσα περιχαρῶς τὰς χεῖρας.

Καὶ οἱ γέλωτες ἐπανελήθησαν ἡχηρότεροι.

— Γνωρίζεις, Θηβαίς, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, ὅτι ὁ Ζιάκ μᾶς περιμένει νὰ δειπνήσωμεν;

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἄς περιμένῃ, ἀπὴντησε γελῶσα ἡ νεαρὰ γυνή. Καὶ ἐπήδθησεν ἐλαφρῶς ἐκτὸς τοῦ φορείου ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφανίας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τούτου καὶ τῶν φώτων τῶν λαμπάδων ἐνεφανίσθη ὁ Νασίμ, ὡχρὸς καὶ τρέμων.

Αἱ δύο γυναίκες, μόλις ἰδοῦσαι αὐτόν, ἐσταμάτησαν.

— Ὡραῖος ἄνθρωπος! εἶπεν ἡ Στεφανία.

— Πραγματικῶς! . . . τί ὠραῖοι ὀφθαλμοί! . . . τί ὠραῖο ἀνάστημα . . . προσέθηκεν ἡ Θηβαίς.

— Τί μὲ θέλετε σεῖς, οἱ ὅποιοι ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην ὥραν νὰ ταραζέτε τὸν ὕπνον ἐμοῦ καὶ τῶν ὑπηκόων μου; εἶπεν ὁ Νασίμ ἀγερωχῶς.

— Εἶσαι πολὺ αὐθάδης, ἀπὴντησεν ὁ Γραβίλλης. . . Εἴθε, φαίνεται, συνειθισμένοι νὰ ὀμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Τέλος πάντων, ἐπανελάβεν ὁ Νασίμ, τί ἤλθετε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Νὰ ἰδῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς σκηνάς; εἶπεν ἡ Θηβαίς μειδιῶσα.

— Καὶ νὰ σας πληρώσωμεν, προσέθηκεν ὁ Γραβίλλης, ρίψας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βοεμοῦ μικρὸν τι βαλάντιον.

Ὁ νέος ἤρπασεν ἀπλήστως τὸ βαλάντιον.

— Κάμετε γρήγορα λοιπόν, εἶπε ξηρῶς.

Καὶ πάραυτα ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὰς σκηνάς, ἐξετάζουσα καὶ παρατηροῦσα τὰ πάντα.

Ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Νασίμ, ἀπεμακρύνθησαν τῆς μικρῆς συνοδίας.

Εἶχον φθάσει ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς Μίρσκας, ἥτις εἶχεν ἀνεγείρει ὀλίγον τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς καὶ παρετήρει περιέργως αὐτούς.

— Παναγία μου! τί ἄσχημὴ γραῖα! εἶπεν ὁ Γραβίλλης.

Ἀλλ' ὅπισθεν τῆς κεφαλῆς τῆς Μίρσκας

ἡ Θηβαίς διέκρινε τὸ πρόσωπον τῆς Ζολάνδης.

— Ἴδου ποῦ δὲν βλέπετε καλά, ἀγαπητέ μου Γραβίλλη. . . Εἶδές ποτε ὠραιότερον καὶ θελκτικώτερον πρόσωπον;

Ὁ Γραβίλλης ἐπλησίασεν.

Μόλις εἶδε τὴν νέαν, ἐμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

— Ἡ ἀλήθεια, εἶνε, εἶπεν, ὅτι εἶνε ἐξαιτίας καλλονῆς.

Ὁ Νασίμ, βλέπων ὅτι οἱ δύο ξένοι ἐσταμάτησαν ἀπέναντι τῆς σκηνῆς τῆς γραίας μητρὸς του καὶ φοβούμενος μὴ ἴδωσι τὴν Ζολάνδην, ἐπλησίασε ταχέως αὐτούς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ σκηνὴ τῆς μητρὸς μου καὶ . . . τῆς ἀδελφῆς μου, εἶπε. Μὴ σταματάτε, παρακαλῶ ἐδῶ. Μ' ἐννοεῖτε;

Ὁ Γραβίλλης ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Δὲν δίδεις, πιστεύω, παραστάσεις εἰς διαφόρους οἰκίας, εἶπε μετὰ τινα στιγμήν, ἐννοεῖται, ὅταν σὲ πληρώσουν;

— Ναί, ἀπὴντησεν ὁ Νασίμ, καθησυχάσας πλέον, καθόσον εἶδε πεσόντα τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς.

— Λοιπόν, μοι ἔρχεται μία ἰδέα . . .

— Τί; εἶπεν ἡ Θηβαίς.

— Νὰ φέρωμεν αὐτούς τοὺς βοεμούς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ φίλου μας. Μετὰ τὸ δεῖπνον θά μας εἰποῦν τὴν τύχην μας καὶ θά μας διασκεδάσουν μὲ τοὺς χορούς των καὶ τ' ἄσματά των.

— Ὡ! θά ἦτο ὠραῖον! ἀνέκραξε περιχαρῶς ἡ Θηβαίς. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω διὰ τὴν ὠραίαν σου αὐτὴν ἰδέαν.

Καὶ ἡ ἄσεμνος αὐτὴ γυνὴ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Γραβίλλη.

— Ἦκουσες λοιπόν; εἶπεν οὗτος ἀπαθεῖς πρὸς τὸν Νασίμ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε ὁδήγησέ με εἰς τὸν ἀρχηγὸν διὰ νὰ συμφωνήσωμεν . . .

— Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρχηγός; εἶπεν ὁ νέος ἀνεγείρας ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Τότε ἐξαίρετα. Λοιπόν θά πάρῃς μαζὴ σου τοὺς καλλιτέρους χορευτὰς καὶ χορευτριάς . . . καὶ πρὸ πάντων τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶδομεν.

Ὁ Νασίμ κατέστη ὡχρὸς.

— Ὡ! ἀδύνατον, εἶπεν, αὐτὴ δὲν θά ἔλθῃ!

— Μπᾶ! καὶ διατί;

— Διότι εἶνε ἀδελφὴ μου, σὰς τὸ εἶπον . . . καὶ δὲν θέλω νὰ ἴδῃ ποτὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄσεμνα καταγωγιά σας!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Γραβίλλης καὶ ἡ Θηβαίς ἐγέλασαν ἀπὸ καρδίας.

— Ἀ ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Γραβίλλης, αὐτὸς ὁ βοεμὸς εἶνε πολὺ περιέργος! . . .

Ὁ Νασίμ, κατηγῆς καὶ σιωπῶν παρετήρει μετὰ προσοχῆς αὐτόν.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Νασίμ, ὅτι αὐτὴ δὲν θά ἔλθῃ!

— Ἀκόμη ἐπιμένεις; . . . Καλὰ! βλέπω ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλα μέσα.

Καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του χρυσὴν τινα σύριγγα.

— Πρόσεξε καλά! εἶπεν ὁ Νασίμ δείξας αὐτῷ τὸ ἐγγχειρίδιόν του.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς σύριγγος τοῦ Γρα-

βίλλη, ἡ συνοδία ἅπασα ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, περικυκλώσασα πάραυτα τὸν Νασίμ.

— Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Γραβίλλης. . . Ἐπιμένω ὥστε ἀπόψε νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ νέα ἐκείνη. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου σὺ καὶ ὅποιοςδήποτε ἄλλος. Ἄν ἀρνηθῆς, θά τὴν ἀρπάσω καὶ θά σ' ἀφήσω ἐδῶ μόνον μ' ἐκείνην τὴν γραῖαν μάλιστα, τὴν μητέρα σου. Τώρα ἔκλεξε.

Ἡ θά ἔλθῃς μαζὴ μὲ τὴν νέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις ἀδελφὴν σου, ἡ θά μείνῃς ἐδῶ καὶ θά σου τὴν ἀρπάσω διὰ τῆς βίας.

Ὁ Νασίμ παρετήρει αὐτόν μὲ βλέμμα ἄγριον.

Ὅχι ἦττον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐννοήσας ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο περιττή, ἐπανελάβε τὴν προτέραν γαλήνην του.

— Αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ἔχει δίκαιον! εἶπε κατ' ἐαυτόν, ἂν θέλῃ, μοῦ τὴν ἀρπάζει! . . . Λοιπὸν εἶνε καλλίτερον νὰ ἤμῃς κ' ἐγὼ πλησίον τῆς.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γραβίλλης, τί ἀπεφάσισες;

— Ὡ! γαίτη ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ Νασίμ. Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σας.

Πάραυτα δὲ ἤρξαντο αἱ προπαρασκευαί τῆς ἀναχωρήσεως καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ συνοδία τοῦ Γραβίλλη, αἰζηθεῖσα, ὑπὸ τοῦ Νασίμ, τῆς Ζολάνδης καὶ τινων βοεμῶν καὶ βοεμίδων, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Ζιάκ.

Ἔσεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Διὰ τοῦ κατωτέρου δημοσιευομένου διηγήματος προσφέρονται τοῖς ἀναγνώσταις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* κάτι τι καινοφανές καὶ πρωτότυπον. Τὸ τε ὄνομα, τὸ ὕφος καὶ τὰ ἔργα τῆς συγγραφῆς εἶνε ἄγνωστα σχεδὸν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ εἶνε γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Fernan Caballero* ἡ Γερμανὶς *Cecilia Bohl de Arzon*, ἥτις νυμφευθεῖσα Ἰσπανὸν καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ ἀποκατασταθεῖσα, ἐμελέτησε τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς παρατηρητικότητος καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὴν φυλὴν τῆς, ἀπεικόνισεν δ' αὐτὴν πιστῶς ἐν σειρά ἔργων, θερημῶν καὶ ὠραίων ὡς ἡ θετὴ αὐτῆς πατρίς. Ἄν καὶ τὰ ἔργα αὐτῆς ἔγραψεν ἰσπανιστί, πραγματευόμενα περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἔθιμων τῆς Ἰσπανίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς Ἄνδαλουσίας, μεταφράσθησαν καὶ ἀνεγνώσθησαν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐν ἅπασῃ τῇ Εὐρώπῃ. Μετὰ τὸν γάμον τοῦ δουκὸς τοῦ Μονπασιεὲ μετὰ τῆς Ἰνφάντης, προσελήφθη ὡς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἐκ τοῦ κατωτέρου καταχωριζομένου δραματικωτάτου διηγήματος, ὁ ἀναγνώστης θά σχηματίσῃ καθαρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀνθηροῦ ὕφους τῆς συγγραφῆς καὶ τῶν λοιπῶν φιλολογικῶν αὐτῆς ἀρετῶν. Ἡ Fernan Caballero, ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ.

Σ. τ. Δ.

ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ
FERNAN CABALLERO

Α'

Κεφαλὴ νεκροῦ μεταξύ δύο ἀνοδοχείων.

Παραδοξὸς τις ἀντίφασις παρετηρηεῖτο ἐν τῇ πολυαριθμῷ πόλει Μ. . . , ἐκπλήττουσα μὲν τοὺς ξένους, ἀλλὰ μὴ ἐπισύρουσα πλέον τὴν προσοχὴν τῶν κατοίκων. Αἰτία τῆς ἀνωμαλίας ταύτης ἦτο ἡ θλιβερά ἀντίθεσις τὴν ὁποίαν προὔξεναι οἰκία κλειστή, ῥυπαρά, ἡμελημένη καὶ σκοτει-

νή, ἥς ἡ θέα προσείλκυε τὴν προσοχὴν καὶ συνεχίνει τὰς αἰσθήσεις. Ἡ οἰκία αὐτῆς ἔκειτο ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ ὁδῷ τῆς πόλεως, ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐν ἣ κατώκουν οἱ εὐγενέστεροι καὶ εὐπορώτεροι τῶν κατοίκων. Αἱ ἐκατέρωθεν αὐτῆς κείμεναι δύο ἕτεραι οἰκίαι ἦσαν τόσον λευκαὶ ὥστε ἐκτίσθησαν ἐξ ἀλαβάστρου, οἱ ἐξώσταί καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεχρωματισμένα διὰ χρώματος πρασίνου, ἐπίσης ζωηροῦ, ὡς τὰ ἐπ' αὐτῶν φυτὰ, ἅτινα συνεπλέκοντο ἐν τοῖς ἐρυθροῖς ὡς τὸ κοράλλιον δαχτυλίου τῶν. Ἐν τῷ συμπλέγματι τούτῳ τῶν ἀνθρώπων ὑψοῦντο αἱ κενόδοξοι *δάφναι*, τὰς ὁποίας ἡ καλλιέργεια ἐτελειοποίησε τόσον πολὺ, τὰ *Μιλὰς*, ἅτινα διακρίνονται μεταξὺ τῶν ἀνθέων, ὡς διακρίνεται ἐν τῇ κοινωσίᾳ τὸ πρόσωπον ὅπερ συνενώνει τὴν μετριοφροσύνην μετὰ τῆς πραγματικῆς ἀξίας. Τὸ *ἡλιοτρόπιον*, τὸ ὅποιον γνωρίζει ὅλην τὴν ἀξίαν του καὶ ἕνεκα τούτου ἀπαξιοῖ τὰ λαμπρὰ σχήματα, ἀπεσύρετο ὀπισθεν τῶν *γερανίων*, ἅτινα κατώρθωσαν, διὰ τοῦ φιλαρέσκου καὶ ποικίλου ἐξωτερικοῦ των, νὰ κατακτήσωσι λαμπρὰν θέσιν ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ τῆς Χλωρίδος. Ἐν τῇ τιμητικῇ θέσει διεκρίνοντο αἱ *καμέλλαι*, *ψυχραὶ*, ἐπιτετηδευμένοι, ὑπερηφανεύμενοι, κολακευόμενοι διὰ τὴν ἀξίαν των, χωρὶς νὰ σκέπτονται ὅτι ὁ συρμός καὶ ὁ νεωτερισμός, ὅτινες τοῖς δανεῖζουσιν ἐπισημότητά τινα σήμερον, δύνανται νὰ τὰς ἐγκαταλείψωσιν αὐριον, καὶ ὅτι θὰ ἐλησμονοῦντο τοσοῦτον ταχέως, καθ' ὅσον μάστιχα οὔτε εὐωδίαν ἀναδίδουσι πρὸς ἀνάμνησιν. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ στελέχους των ἔκλινον τὰ θελκτικὰ *γαργαλίλα*, τὸ ἰσπανικώτερον ὄλων τῶν ἀνθέων, τῶν ὁποίων αἱ χαρίεσαι κεφαλαὶ ἔκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀρώματός των. Ὅπισθεν τῶν παραθύρων διέκρινε τις κομψὰ παραπετάσματα, κατεσκευασμένα ἐκ σχοινοῦ πρασίνου Σινικοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξωγραφίζοντο παραδοξὰ πτηνὰ, ἀγνωστα ἄνθη, ἅτινα φαίνονται γεννώμενα ἐκ τῆς Ἰριδος, καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι ὁμοιάζον ὡς μεγάλοι κλωβοὶ ἢ ὡς κῆποι θελκτικώτατοι.

Τοῦναντίον δὲ ἡ κενὴ οἰκία μετὰ τῶν ἀκαυρῶν τειχῶν τῆς, τῆς μελαίνης σιδηρᾶς στέγης τῆς, τῶν κεκλεισμένων παραθυροφύλλων τῆς, φεύγουσα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, ἐφαίνετο ξένη τῆς φαιδρᾶς καὶ πυρετώδους ζωῆς καὶ φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς ἀνάθεμά τι. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μόνον διεκρίνοντο ῥάκη τινα ἐπιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ κατέστρεψαν καὶ τῆς ὁποίας ὁ κύριος, βαρυνόμενος νὰ τὴν ἀναπέσει, ἄφινεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Τὰ ῥάκη ταῦτα ἔδιδον ἐξωτερικὸν τι ἀπαίσιον ἐν τῇ ἐγκαταλειμμένῃ οἰκίᾳ. Ἐν μίᾳ λέξει, ἡ κατοικία αὕτη μονήρης καὶ σιωπηλῆ, ὀκνοδομημένη μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων γειτονικῶν θελκτικῶν οἰκιῶν, ἠδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς κεφαλὴν νεκρῶν μεταξὺ δύο ἀνθοδοχείων.

Β'

Συνδιαλέξεις.

Ἐν μίᾳ τῶν δύο λαμπρῶν οἰκιῶν ἀξιόερατος καὶ θελκτικῆ κυρία ἐδέχετο μέγαν ἀριθμὸν ἐπισκεπτῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματός της.

Ἀποταθεῖσα πρὸς τινὰ τούτων :

— Δὲν ἤνυρατε λοιπόν, τῷ λέγει, οἰκίαν ἀκόμη ;

— Ὅχι, κυρία, τῇ ἀπήντησεν ὁ κύριος, ὅστις ἦτο ξένος, μοὶ ὑπεδείχθησαν πολλαί, ἀλλὰ τινὲς μὲν εἶναι μικραὶ διὰ τὴν πολυμελῆ οἰκογένειάν μου, ἄλλαι δὲ εἰσὶν ὀκνοδομημέναι κακῶς ἢ σύζυγός μου ἐξέρχεται σπανίως καὶ διὰ τοῦτο μοὶ ἐσύστησε θερμῶς νὰ εὕρω οἰκίαν εἰς καλὴν θέσιν.

— Δὲν εὕρσκει τις ἀληθῶς κατοικίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ, εἶπεν ἕτερος ἐκ τῶν παρευρισκομένων.

— Θὰ ἀναγκασθῶ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, νὰ ἐνοικιάσω τὴν γειτονικὴν σας οἰκίαν, δὲν εἶναι κατελιμμένη, καὶ τὴν εὕρσχω πολὺ κατάλληλον. Δὲν μοὶ ὁμιλήσατε ὁμῶς περὶ αὐτῆς.

— Ναί, εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, ἐλησμόνησα, ἀλλὰ τόσον ἐσυνειθισάμεν ἐνταῦθα νὰ συγκαταριθμῶμεν τὴν οἰκίαν αὐτὴν μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήττεσθε διότι δὲν ἐζήτησα νὰ τὴν εὕρω ἐκ τοῦ σαθάνου της.

— Μεταξὺ τῶν νεκρῶν ; Δηλαδὴ μεταξὺ ἐκείνων ἀτιμῶν δὲν ὑπάρχουσιν ; ἠρώτησεν ὁ ξένος ἐκπεπληγμένος.

— Ἀκριβῶς, διότι οὐδεὶς τὴν ἐνοικιάζει καὶ οὐδεὶς θέλει νὰ τῆς δώσῃ ὑπαρξιν.

— Καὶ διατί ; μήπως εἶναι ἐτοιμόρροπος ;

— Οὐδόλως, μάλιστα εἶναι εἰς καλλίστην κατάστασιν.

— Δὲν εἶναι καλῶς διηρημένη ; εἶναι ἐν ἀταξίᾳ ;

— Ὅχι, εἶναι καλλίστα διηρημένη, καὶ καταλληλοτάτη διὰ κατοικίαν.

— Ἀπέθανε τις ἐν αὐτῇ ἐκ φθίσεως ;

— Ὅχι, καθόσον γνωρίζω, ἄλλως τε ὁ υπερβολικὸς αὐτὸς φόβος, ἢ μάλλον ἡ προκατάληψις αὕτη ἀρχίζει νὰ ἐκλείπῃ ἐν τῇ ἐποχῇ μας. Ἐπιχειροῦσι τοὺς τοίχους, χρωματίζουσι τὰς σανίδας, ὡς πράττουσι δι' οἰανδήποτε ἀσθενεῖαν, καὶ πᾶσαι αἱ οἰκίαι καθίστανται κατοικήσιμοι, εὐθὺς ὡς ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ τὸ θῆμα τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν μόνον τὰ θαλάσσια ταξείδια, λέγεται, ὅτι ἔχουσι τὸ προνόμιον νὰ θεραπεύωσιν.

— Ἀλλὰ τότε διατί ἡ οἰκία αὕτη δὲν κατοικεῖται ; Μήπως ὑπάρχει αἰτία τις τρόμου ;

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ἡ κυρία.

— Μοὶ λέγετε τοῦτο κατὰ τὸν δέκατον ἔννατον αἰῶνα ! Ἐν μέσῳ τῆς αἰγλης τῶν φώτων ! Ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης ἀπιστίας !

— Ναί, κύριε, διότι ἡ αἰτία αὕτη τοῦ τρόμου προέρχεται ἐξ ἐγκλήματος καὶ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὸν μέχρι

τοῦδε, οὔτε τὰ φῶτα οὔτε ἡ ἀπιστία. Ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ, κύριε, διεπράχθη δολοφονία !

— Συμφωνῶ, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, ὅτι τοῦτο ὄφειλε νὰ εἶναι θλιβερὸν δι' ἐκείνους ὅτινες κατώκουν τὴν οἰκίαν, φρικῶδες διὰ τοὺς συγγενεῖς ἢ γονεῖς τοῦ θύματος, ἀλλὰ δὲν εὕρσχω τοῦτο ἐπαρκῆ λόγον, ὥστε οἰκία τις νὰ καταδικασθῇ νὰ καταρρεύσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἢ νὰ ὑπάρχῃ χωρὶς νὰ κατοικηθῆται. Πόσος καιρὸς παρήλθεν ἀφ' οὗ ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλήμα ;

— Ἐξ ἔτη.

— Νομίζω, κυρία, ὅτι ἡ ἐγκατάλειψις τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἀθῶς τοῦ κακουργήματος οὗτινος ὑπῆρξε τὸ θέατρον, εἶναι πρᾶγμα ἀνήκουστον, ἀληθῆς τις ἀντιφάσις πρὸς τὴν ἐποχὴν μας, ἐν ἣ τὸ συμφέρον καὶ ἡ ὠφελιμότης εἶναι ἡ ἀρχὴ πάσης πράξεως.

— Τί τὰ θέλετε, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, ἡμεῖθα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὀλίγον ὀπίσω καὶ δὲν παραπονοῦμεθα. Ἀλλ' ἡ φρίκη τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ἡ δολοφονία ἐκείνη, ἡ ἀθώτης τοῦ θύματος, ὅπερ ἦτο πτωχὴ τις γραφα ἀβλαβῆς, τὸ μυστήριον ὅπερ ἐκάλυψε τὸ ἐγκλήμα καὶ ὅπερ θὰ τὸ καλύπτῃ αἰώνως, ἀπέδωκαν τοιαύτην ἀπαισίαν ὅσιν εἰς τὸν τόπον ἐνθα ἐξετελέσθη. Ἡ ἀποστροφή τὴν ὁποίαν ἡ οἰκία αὕτη ἐμπνέει, ἐπικυρουμένη διὰ τοῦ χρόνου, εἶναι σήμερον τόσον φανερά, ὥστε οὐδεὶς εὐρέθῃ ἐπιθυμήσας νὰ τροποποιήσῃ τὴν κατάσταση τῆς μονώσεως, ἢ τις βαρύνει ἐπ' αὐτῆς ὡς κατάρα. Ἡ ἐρημία τῆς οἰκίας αὐτῆς εἶναι ὡς σφραγὶς τεθειμένη ἐπὶ ἐπιστολῆς κεκλεισμένης. Ὁ Θεὸς θὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ ἡμέραν τινα, ἐὰν ὄχι πρὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαστηρίων, τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ ὑπερτάτου δικαστηρίου τῆς Κρίσεως . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνήλθον νέοι ἐπισκέπται καὶ ἡ συνομιλία διεκόπη.

Γ'

Τὸ ἐγκλήμα.

Περίεργος ὁ ξένος ἐξ ὅσων ἤκουσε, μετέβη μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν συνομιλίαν. Εὐθὺς δ' ἀμέσως μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις ὁ ξένος εἶπε πρὸς τὴν θελκτικὴν οἰκοδέσποιαν :

— Ἐκπλήττεσθε ἴσως, κυρία, διὰ τὴν ἐπιμονὴν μου, ἀλλ' ἐπιθυμῶ θερμῶς νὰ μάθω λεπτομερείας τινὰς περὶ τοῦ ἐγκλήματος περὶ οὗ μοὶ ὁμιλήσατε πρὸ ἡμερῶν, καὶ ὅπερ φαίνεται νὰ ἦτο τόσον φρικῶδες ὥστε ὁ χρόνος, ὁ Κρόνος αὐτὸς ὅστις καταβροχθίζει καὶ λίθους, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἔγνη αὐτοῦ.

— Θὰ σὰς εἶπω εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ κυρία, πᾶν ὅ,τι γνωρίζω, δηλαδὴ ἐκείνο τὸ ὅποιον γνωρίζουσι πάντες, ἀλλ' εἶναι πιθανόν ὅτι τὸ γεγονός ἐκείνο δὲν θὰ προξενήσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπαισίαν καὶ βαθείαν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν προξένησεν εἰς ὄλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης τότε, καθ' ὅσον παρήλθε πολὺς καιρὸς ἔκτοτε.

«Πρὸ βῆ ἐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἐνεκατέστη εἰς τὴν γειτονικὴν οἰκίαν, ταγματάρχης τις μετὰ τῆς συζύγου του, τριῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῆς πενθερᾶς του. Ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν τρόπων τοῦ ἐφάνετο ἄνθρωπος διακεκριμένος ἠγάπα τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἦτο νεωτάτη καὶ ἀπλουστάτη, ἦτο δὲ πατὴρ φρόνιμος καὶ σοβαρός· ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ἦτο τόσον ἠνωμένη ὅσον καὶ εὐτυχής. Ἡ σύζυγός του ἦτο ἀλογο περιστέρει, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον· ἐφάνετο τόσον εὐχαριστημένη καὶ τόσον εὐτυχής διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διακεκριμένου συζύγου της, ὅσον καὶ διότι ἦτο μήτηρ τῶν τριῶν ἐκείνων ἀγγέλων, οἵτινες τὴν περιεκύκλουν ἀκαταπαύστως. Ἦτο ἐκ τῶν παραδειγματικῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες δὲν ζῶσιν ἢ ἐν τῷ στενῷ κύκλῳ τῆς θυγατρὸς, τῆς συζύγου, καὶ τῆς μητρὸς. Ἡ δὲ μήτηρ της ἦτο ἐκ τῶν πλασματικῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐλκύουσι τὴν συμπάθειαν. Γυνὴ εὐσεβεστάτη, διερχομένη τὴν ἡσυχον ζωὴν της ἐν τῷ νῶφ, ἔνθα παρεκάλει τὸν Θεὸν διὰ τὰ προσφιλῆ της ὄντα καὶ ἐν τῇ οἰκιακῇ ἐστίᾳ, ἔνθα πύλογοι τὰ ἀντικείμενα τῆς στοργῆς της.

«Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες εἶχον κτήματά τινα ἐν τινὶ μικρῷ χωρίῳ, δι' ὃ τὰς ὠνόμαζον ἐνταῦθα ἐπαρχιώτιδας ἢ χωρικός, διὰ τὴν ὁμιλίαν κατὰ τὴν Γαλλικὴν συνήθειαν· ἀλλ' εὗρον πάντοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ λεπτὴν τινα εὐγένειαν, εἰλικρινεῖαν τινα ἀξιοπρεπῆ καὶ διαγωγὴν αὐστηράν, ἀνευ προσποιήσεων καὶ ἀνευ ἀξιώσεως ἐγκωμίων. Ἐὰν ταῦτα σημαίνουσι χωρικός, δὲν δύναται τις νὰ ἐρυθρίσῃ διότι ἐγεννήθη ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ἐσκεπτόμην συχνάκις τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, διότι ἦτε εἰρήνη, ἥς ἢ σεμνὴ καὶ γαλήνιος εὐτυχία της, μετέδιδε τὴν εὐδαιμονίαν των καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, διότι γλυκεῖα συμπάθεια μὲ εἴλκυε πρὸς τὸν διακεκριμένον ἐκεῖνον ταγματάρχην, ἀκριβῆ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, διότι ἡ αὐτὴ συμπάθεια μὲ ἔφερε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἀπελάμβανε τῶν ἀρετῶν της ὡς ἄλλοι ἀπολαμβάνουσι τῶν τέρψεων των καὶ μὲ ὤθει πρὸς τὴν γραίαν μητέρα της, ἀπλὴν καὶ προσφιλή, οὐδὲν ἄλλο πράττουσαν ἐν τῇ ζωῇ ἢ νὰ μειδιᾷ καὶ νὰ παρακαλῇ Ἡ εὐτυχία των, εἰ καὶ ἀπλὴ καὶ κοσμία, ἦτο ἀναμφιβόλως ἐντελεστάτη, ὥστε νὰ εἶνε διαρκής ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔνθα, δυστυχῶς, ἔνεκα τῶν ἀγαθῶν μας, λησμονοῦμεν τὸν οὐρανόν, ἀφοῦ ἡ γῆ μᾶς παρέχει ταῦτα εὐάρεστα· καὶ τῷ ὄντι, ἡ θαλαμηπόλος μου εἰσῆλθε πρῶταν τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ μου λίαν τεταραγμένη· τὸ πρόσωπόν της ἐπρόδιδε μεγάλην ψυχικὴν συγκίνησιν καὶ ἡ ἀναπνοὴ της ἦτο διακεκομμένη.

— Τί συμβαίνει, Μανουέλα; τὴν ἠρώτησα ἔντρομος.

— Κυρία! δυστύχημα! . . . ἀνήκουστος ἀπανθρωπία.

— Τί λοιπόν; τί συνέβη; ἐξηγήθητι.

— Τὴν νύκτα αὐτὴν . . . εἰς τὴν γει-

τονικὴν οἰκίαν . . . δὲν θὰ τρομάζετε, κυρία!

— Ὅχι, ὄχι, λέγε . . .

— Ἡ γραία, κυρία, ἐφρονεῦθη . . .

— Νεκρά! τί λέγεις;

— Ναί, κυρία, ἐδολοφονήθη, κατεσφάγη διὰ μαχαίρας!

— Μέγιστε Θεέ! ἀνεκράξα φρίττουσα.

Καὶ πῶς; . . . Εἰσῆλθον κλέπτει;

— Πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶμεν, ἀλλ' οὐδὲν εἶναι γνωστὸν . . .

«Τὸ βέβχιον εἶναι, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία, ὅτι τὴν πρῶταν ὁ ὑπηρέτης, ὅστις κατεκλίετο εἰς δωμάτιόν τι ὑπὸ τῶν διάδρομων, ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγοράν. Ἡ θύρα τῆς οἰκίας, καθὼς ἐβεβαίωσεν ὁ ὑπηρέτης, ἦτο κλειστὴ ὡς τὴν ἀφῆκε τὴν προηγουμένην ἑσπέραν. Ἦτο λοιπὸν πρόδηλον ὅτι οἱ δολοφόνοι δὲν εἰσῆλθον διὰ τῆς αὐλῆς. Ἀλλ' ὅταν ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐξεπλάγη μεγάλως εὐρῶν τὴν ἐσωτερικὴν θύραν ἠμίκλειστον, ὥστε ὑπεχώρησεν εἰς μικρὰν ὄθισιν καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ εἰσελθῇ χωρὶς νὰ ἀνοίξωσιν ἑσῶθεν. Ἐξεπλάγη δὲ πολὺ, ὅτε εἰσελθὼν εἶδε τὸ ὕδωρ ἐρυθρὸν ἐν τῇ λεκάνῃ τῆς ἐν τῇ αὐλῇ κρήνης. Ἡ ἐκπληξίς του μετεβλήθη εἰς τρόμον, ὁπότεν, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου τῆς κλίμακος, παρετήρησεν αἱματοβαφῆς ἀποτύπωμα ἀνοικτῆς χειρὸς. Ἀναμφιβόλως, ὁ δολοφόνος, κατερχόμενος τὴν κλίμακα αὐτὴν, καὶ βλέπων ἑαυτὸν κεκαλυμμένον ἐξ ἀνθρωπίνου αἵματος, ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὅστις διερύλαξε τὸ ἀπεικόνισμα τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς, διὰ τὴν φανερώσῃ τὸν ἔνοχον καὶ ἀποδείξῃ τὴν διάβασίν του. Ὁ ὑπηρέτης ἀνῆλθεν ἔντρομος, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος, ἅτινα, βαθμηδόν, τῷ ἔδειξαν τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ὄφειλε νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἔγκλημα. Ἐφθασεν εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀπομεικρυσμένον θάλαμον τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ πτωχὴ ἐκείνη γραία, ἥτις οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ κακόν, διότι οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ τὸ κατανοήσῃ.

«Τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος ἐβρῶντο μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐξετεινόντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οὕτινος αἱ σανίδες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ἀπορροφήσωσιν, αἵματος καθροῦ, θερμοῦ ἀκόμη, ὅπερ ἐφάνετο ὅτι διετῆρει τὴν ζωὴν ἥτις ἀφῆρέθη ἀπὸ τοῦ πτώματος. Ἡ γραία ἔχουσα ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκ τοῦ φόβου ὅστις ἀπετελείωσε τὴν ζωὴν της, ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης· εἰς βραχίων λευκὸς καὶ πελιδνός, ὡς ἐάν ἦτο ἐκ κηροῦ, ἐκρέματο ἔξω τῆς κλίνης διὰ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὕρισκετο τὸ ἄθῳον αὐτὸ θῆμα. Ὁ ὑπηρέτης ἔντρομος ἐκράυγαζε καὶ ἔδραμε νὰ καλέσῃ τοὺς κυρίους του. Ὅποτον θέαμα διὰ τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους! Ἡ πτωχὴ κόρη ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς κεραυνόπληκτος. Ὁ ταγματάρχης, ὠχρὸς καὶ ἀφωνος, ἀλλὰ περισσότερον κύριος ἑαυτοῦ, διέταξε νὰ κλείσωσιν τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἀκούων ὅτι τὸ πλῆθος ἔτρεχεν ἐκ

τῶν κραυγῶν τοῦ ὑπηρέτου, καὶ εἰδοποίησε τὴν δικαιοσύνην. Ἀλλ' αὕτη οὐδὲν ἄλλο εὗρεν ἢ τὸ ἀφῶνον πτώμα· εἶδε πληγὰς αἰμοσταγεῖς, αἵτινες ἐφάνετο στόματα δηλοῦντα τὸ ἔγκλημα, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἐγκληματικὸν καὶ τὸ παράδοξον ἦτο ὅτι αἱ ὑπόνοιαί, αἱ ἀβασμιώτεραι μάλιστα, οὐδένα ἠδυνήθησαν νὰ ἐνοχοποιησῶσι, καὶ δὲν εὗρέθη ἡ ἐλαφροτέρα ἐνδειξίς, ἥτις ἠδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐρεσιν οἰουδήποτε ἔχνου. Ὁ ὑπηρέτης κατεκλίετο ὑπὸ τὸν διάδρομον ἐκτὸς τῆς ἐσωτερικῆς θύρας, ἡ ὁποία ἠνοίγετο μόνον ἑσῶθεν καὶ τὴν ὁποῖαν εὗρεν ἀνοικτὴν ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς ὁδοῦ, ὅπερ ἔπειθε πάντα ὅτι ὁ δολοφόνος ἐκρύβθη τὴν νύκτα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, εἰσελθὼν διὰ τῆς στέγης. Ἡ τελευταία αὕτη ὑπόθεσις δὲν ἦτο πιθανή, οὔτε δυνατή, διότι ἡ οἰκία μου, ἡ τῆς κομῆσεως καὶ ἐκείνη εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτελέσθη τὸ ἔγκλημα ἀπαρτίζουσι σχεδὸν μία. Ἡ ὑπηρέτρια διηλθε τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς της ἥτις ἐτέλει τοὺς γάμους της, ὅπερ ἐβεβαίωσαν πάντες οἱ μετ' αὐτῆς παρευρεθέντες εἰς αὐτοῦς. Ὁ ἕτερος ὑπηρέτης ἦτο ἀσθενής εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ δὲν εἶχε κινηθῆ τῆς κλίνης του. Οὐχ ἦττον ἐκράτησαν τοὺς δύο πρώτους καὶ δὲν τοῖς ἀπέδωκαν τὴν ἐλευθερίαν των ἢ μετὰ τινα καιρὸν.

«Δύνασθε νὰ κρίνητε πόσον φρικῶδες ὑπῆρξε τὸ ἀνοσιούργημα αὐτό, διότι ὁ ὑπηρέτης, ὅστις ἦτο τίμιος ἄνθρωπος, ἀναλογιζόμενος μόνον ὅτι ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἔνοχος, παρεφρόνησε, καὶ ἐκ τῶν φυλακῶν μετεφέρθη εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Ἡ ὑπηρέτρια τόσον ἐδυσφημήθη, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ οἰκίαν ἐν ἣ νὰ γείνη δεκτὴ. Ὁ μνηστὴρ της τὴν ἐγκατέλειπε καὶ, προσβληθεῖσα διὰ τῆς κατασχύνης καὶ ἀθλιότητος, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἐκδαιήτησιν καὶ ἀπωλέσθη.

«Ἡ πόλις ἐξεπλάγη ἡ δικαιοσύνη οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ, οὔτε κἂν κατώρθωσε νὰ συλλέξῃ ὑπονοίας δι' ὧν νὰ φωτισθῇ εἰς τὰ βαθέα αὐτὰ σκότη.

«Τὸ ἔγκλημα μετὰ τοῦ μυστηρίου του ἐγένετο φρικῶδες καὶ ἐμεγαλύθη ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός. Ἡ δημοσία καταδίωξις, ἀγανακτήσασα, ἐκράζε δικαιοσύνην, καὶ οἱ δικασταί, ἔχοντες τὸν πῆλεον ὑψωμένον, οὐδένα εὕρισκον νὰ κτυπήσωσιν. Ὁ Θεὸς διεφύλαξε τὴν τιμωρίαν δι' ἑαυτὸν μόνον, καὶ σὺς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδεὶς ἐμαθῆ τι τότε, οὔτε μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδὲν θὰ μάθωσι ποτέ!

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ὁ ταγματάρχης καὶ ἡ οἰκογενεὶα του; ἠρώτησεν ὁ ξένος ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ἣν ἦλθε νὰ μάθῃ καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ οἰκία αὐτῆ, ἥτις τῷ ἐφάνη ἀθῶος παρὶς, κατήνησεν ἄντρον μυστηριῶδες καὶ πένθιμον.

— Γνωρίζετε, ἀπεκριθῆ ἡ οἰκοδόποινα μειδιῶσα, ὅτι οἱ ξένοι κατηγοροῦσι ἡμᾶς τοὺς Ἰσπανοὺς, διότι φερόμεθα πάντοτε ἐλαφρῶς, ὑποχωροῦντες; ἀκαταπαύστως εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς καρδίας μας καὶ τηροῦντες σπανίως τὸν αὐστηρὸν καὶ σοβαρὸν ἐκεῖνον κανόνα τοῦ ἐνεργεῖν, ὅστις

πολλάκις υπαγορεύεται ὑπὸ τῆς λεπτῆς ὑπρεπείας καὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ ἐγωϊσμοῦ. Αἱ Ἰσπανίδες ἐλεύθεραι καὶ μὲ διάπυρον καρδίαν δὲν σκέπτονται ὅταν αὐτὴ τὰς παρασύρει. Καίτοι δὲ διὰ τὸν φόβον αὐτὸν εἶναι εὐαίσθητοι, τολμηραὶ καὶ γενναῖαι, εἶναι πολλάκις ἀσυνεπεῖς. Τοῦτο καλεῖται, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, τὸ «να ἔχη τις τὰς ἐλλείψεις τῶν ἀρετῶν του», les fautes de ses vertus. Διὰ τοῦτο ὅτε ἡ δικαιοσύνη ἐξῆλθε τῆς τρομερῆς ἐκείνης οἰκίας ἐδραμον ἐκεῖ διὰ νὰ φέρω βοήθειαν καὶ παρηγορίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς φίλους μου.

«Οὐδέποτε, ὦ οὐδέποτε, θὰ λησμονήσω, οὐδέποτε θὰ ἐξαλείψω τῆς ψυχῆς μου τὴν φρικώδη εἰκόνα τὴν ὁποίαν εἶδον! Ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησεν ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε μοὶ ἐστοίχισε ἀκριβὰ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ τελευταίου τέκνου ὅπερ ὁ Θεὸς μοὶ προώρισε! Δὲν ἐβλεπέ τις τὸ πτώμα, ὅπερ ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀλλὰ τὸ ἐμάκρυνεν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο παγωμένη καὶ ἀνέδιδεν ὀσμὴν αἵματος! Τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἐπλήρου τὴν λεκάνην τῆς κρήνης ἐν τῇ αὐλῇ, διετηρεῖτο ἀκόμη ἐρυθρόν, ὡς εἰ τὸ νέον ὕδωρ ὅπερ ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως συνεκινήθη καὶ διηλυθύνετο εἰς ἓν μέρος πάντοτε καθέτως, ἐκχεόμενον τῆς λεκάνης, χωρὶς νὰ καθαρῖζῃ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπάρχον, ἢ κἀλλιον ὡσεὶ μία σταγὼν τοῦ ἀθώου αἵματος, ἀδίκως χυθέντος, ἤρκει διὰ νὰ τὸ θολώῃ πάντοτε, καθὼς τὸ ἐγκλημα ἐστιγματίσεν αἰωνίως τὴν συνειδήσιν τοῦ δράστου.

«Ἡ πτωχὴ φίλη μου, ἣτις ἠγάπα πολὺ τὴν μητέρα τῆς ὑπέφερον ἐκ σπασμῶν ἰδοῦσά με, ἠδυνήθη νὰ κραυγάζῃ, νὰ κλαύσῃ καὶ ν' ἀνγκουφίσῃ τὴν μεγάλην λύπην τῆς· ὁ σύζυγός τῆς ἦτο καταβεβλημένος· ὁ τρόμος ἐφαίνετο ὅτι ἐσταμάτησε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· τὸ πρόσωπόν του ἦτο πελιδνὸν ἐκ τῆς ὠχρότητος· τὰ χεῖλη του ἀκίνητα ἐκ τῆς φρίκης.

«Ἐλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου τὴν δυστυχῆ ἐκείνην γυναῖκα.

«Ὀλίγον ἔπειτα ὁ σύζυγός τῆς ἐπέτυχε τὴν μεταθεσίαν του, ἀνεχώρησεν εἰς ἐπαρχίαν τινὰ ἀπομεμακρυσμένην, διότι τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ κατοικῶσιν ἐπὶ πλέον τόπον καταστάντα ἀπαίσιον ἕνεκα τοσοῦτον φρικώδους καταστροφῆς.

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἐδόλοφονήθη ἡ γραῖα; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

— Λέγουσιν ὅτι ἐδόλοφονήθη διὰ νὰ κλέψωσι τὸ θῦμα τὴν πρῶταν μάλιστα, ὡς εἶπεν ἡ κόρη τῆς, ἡ γραῖα ἔλαβε μεγάλην ποσότητα χρημάτων παρὰ συμβολαιογράφου τινός. Δι' ὅ ὑπωπτεύθησαν τὸν ὑπάλληλον ὅστις ἐπεφορτίσθη νὰ φέρῃ τὴν ποσότητα ἐκείνην πρὸς τὴν γραίαν, καίτοι δὲ οὐδεμία ἐνδειξις ὑπῆρξε πρὸς τοῦτο, ὁ δυστυχῆς ἐδυσφημῆθη ἐντελώς. Ὅποταν αἱ ὑπόνοιαὶ καθίστανται ὁμόφωνοι, δυσφημοῦσι πλειότερον· πολλάκις ἢ γεγονός τι πιθανὸν καὶ ἀποδεδειγμένον, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ὁ ἔνοχος δύναται νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ δικιωθῇ καὶ πρὸ πάντων νὰ δεῖξῃ ὅτι μετάνοεῖ, καὶ νὰ ἀ-

ποκτήσῃ οὕτω τὴν συγγνώμην τὴν ὁποῖαν ὁ πολυεὐπλαγχνος Θεὸς δὲν ἀποστεροῖ, καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος δύναται ἐπίσης νὰ παραχωρήσῃ κατὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

— Ἡ σκέψις σας εἶναι ὀρθή, ἀπεκρίθη ὁ ξένος, ἡ κοινωνία, ἣτις ὀφείλει νὰ εἶναι ἐπιεικῆς μετὰ τὴν τιμωρίαν, εἶναι καὶ ἀδυσώπητος πρὸ ταύτης. Εἶναι λογικόν. Ἐμάθατε κατόπιν νέα περὶ τῶν πτωχῶν γειτόνων σας;

— Ἐλάμβανον ἐνίοτε, μετ' ὀλίγον ὁμως χρόνον ἔπαυσα νὰ μανθάνω περὶ αὐτῶν. Ζῶσι κἀλλιστα ἐν τῇ νέᾳ κατοικίᾳ ἐν ἣ ἀπεσῶρθησαν. Ὁ σύζυγός ἀφῆκε τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐπεδόθη εἰς ἀλλὰς ἐπιχειρήσεις, ἐν αἷς νῦδοκίμησε, καὶ σήμερον εἶναι ἐκ τῶν μάλλον εὐποληπτῶν τοῦ τόπου ἐκείνου, ἐπισημότης, κατὰ τὴν νεωτέραν ἔκφρασιν. Ἐγένετο ἀστυνόμος, ἐπαρχιακὸς ἀντιπρόσωπος, καὶ δὲν γνωρίζω πόσα ἀλλὰ ἀξιώματα ἔλαβεν. Ἡ δὲ σύζυγός του ἐξηκολούθησε νὰ ζῆ εὐτυχῆς ἐν τῇ οἰκογενειακῇ καὶ μονῆρει ζωῇ τῆς.

— Οὕτως, εἶπεν ὁ ξένος μειδιάσας πικρῶς, ἡ οἰκία διετήρησε τὴν ἐντύπωσιν ἣτις ἀπηλήφθη ἐκ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων.

— Ἡ οἰκία διετήρησε τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἐγκλήματος· ἐκ δὲ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων ἀπεσβέσθη ἡ θλίψις. Ἡ θλίψις δὲν δύναται νὰ εἶναι αἰωνία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Οὕτως ἠθέλησεν ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει τί συμφέρει ἡμῖν. Καθ' ἐκαστὴν νέος ἠλιος μᾶς κάμνει νὰ λησμονώμεν ἐκεῖνον ὅστις ἔδωσε τὴν προηγουμένην· ἕκαστον ἄνθος ὅπερ ἀνοίγεται ἀποστρέφει τὸ βλέμμα μας ἀπ' ἐκείνου ὅπερ ἐμαράνθη. Ἡ ἀπουσία εἶναι κάλυμμα ὀλίγον διαφανές· τὸ μέλλον καταβροχθίζει τὸ παρόν, καὶ ἡ ἐνθερμος ἐξαψίς του ἀδυνατεῖ τὰς ἐντυπώσεις, ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀμαυροῦσι τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων. Μὴ κατηγορεῖτε τὴν λήθην, τὸ βάλσαμον αὐτό, τὴν πανάκειαν, τὸ γλυκὺ τοῦτο φίλτρον τῆς ζωῆς, ὅπερ ὁ Θεὸς πέμπει εἰς τὰ πλάσματά του ὡς εἰς τὰ φυτὰ τὴν ζωογόνον δρόσον· ἄνευ αὐτῆς τί θὰ ἐγενόμεθα;

— Δὲν γνωρίζω ἀπεκρίθη ὁ ξένος, ἐὰν πρέπει νὰ χαρακτηρίσω αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ λέγετε ὡς ἔξοχον φιλοσοφίαν, ἢ ὡς τὸ σύνθημα: *Τί μὲ μέλλει!*

— Οὕτε τὸσον ὑψηλὰ οὔτε τὸσον χαμηλὰ. Εἶναι ἀλήθειά τις ἀπλή καὶ πρακτικῆ, μίξ τῶν πολυαριθμῶν διατάξεων τῆς φύσεως, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡ ὑπερφάνεια τῶν ἀνθρώπων εἰς μάτην ἐπανίσταται. Ἀλλ' εἰπατέ μοι, θέλετε νὰ κατοικήσετε τὴν οἰκίαν; ἢ θεωρεῖτε ἡμαυτὴν εὐτυχιστάτην, διότι ἡ παρουσία οἰκογενεῖας καλῆς καὶ ἀγαπητῆς θὰ διώξῃ τὰς σκιὰς τῆς ἀπαισίας αὐτῆς κατοικίας, ὡς τὸ μειδιάμα τῆς αὐγῆς φυγαδεύει τὰς θλίψεις τῆς νυκτός.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἀλλὰ δὲν θὰ κατοικήσω ἐν αὐτῇ. Καίτοι τέκνον τοῦ παρόντος, ἄνευ προλήψεων, δὲν κατάρθωσα

ὅμως νὰ ἐξαλείψω τοῦ πνεύματός μου ὠρισμένας ἐντυπώσεις. Ἡ οἰκία αὕτη διέμεινε ὁ θεματοφύλαξ φοβεροῦ μυστηρίου· οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ τὴν ἀποφεύγωσι καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείπωσι μετὰ τοῦ μυστικοῦ τῆς, ὡς μένουσι μόνοι οἱ ἔχοντες ἐστιγματισμένην τὴν συνειδήσιν.

Δ'

Ἡ Κοιλὰς τῆς Εἰρήνης.

Ὁραῖον χωρίον, τὸ ὅποιον θὰ ὀνομάσωμεν διὰ τοῦ ψευδωνύμου ἡ *Κοιλὰς τῆς Εἰρήνης*, ὑπάρχει ἐν τινὶ κοιλάδι σχηματιζομένη διὰ τῶν τελευταίων ἐλιγμῶν τῶν μεγάλων Ἀνδῶν. Λαμπρὸς ἠλιος χρυσαίζει τὰ γεννήματά του· οἱ κῆποι αὐτοῦ ποτίζονται δι' ὠραίων ῥυακίων ἢ πορτοκαλλέα καλύπτεται ἐκ μαργαριτῶν ὡς βασιλικὴ χλαμῖς· ἡ ῥοιὰ διακοσμεῖται ἐκ κοραλλίων ἢ ἀμυγδαλῆ ἐκ στεφάνων ῥόδων, τὰ ὀπωροφόρα δένδρα περιβάλλονται τὴν λευκὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν, ἣτις εἶναι τόσον πρόσκαιρος, ὥστε καταστρέφεται πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἀνοιξέως.

Ἡ Κοιλὰς τῆς Εἰρήνης χωρίζεται τοῦ λοιποῦ κόσμου διὰ τῶν ὄρων ἅτινα ἐγείρονται πᾶσι αὐτῆς ὡς εὐρέα παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα ἡ φύσις ἀπλόνει πᾶσι προσφιλοῦς τέκνον. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ χωρίου ἐγείρεται ἡ ἐκκλησία, σεμνοπρεπῆς, ἁγία καὶ ἤρεμος. Ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ζευγηλάτου ἀναπαύεται, ἐν τῇ τιμητικῇ θέσει, τὸ ἄροτρον, τὸ ἔμβλημα τῆς ἐργασίας, ὅπερ παρέχει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Αἱ μικραὶ κόραι διδάσκονται τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀσπάζονται τὴν χεῖρα τοῦ ἐφημερίου καὶ ζητοῦσι τὴν εὐλογίαν τῶν γονέων τῶν. Τὸ πνεῦμα τοῦ νεωτερίζοντος αἰῶνός μας ἀπαξιοῖ ν' ἀκολουθήσῃ τοιοῦτον φωτοσθετισμόν, δι' ὃ κατέταξε τὴν Κοιλὰδα τῆς Εἰρήνης εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μοιῶν, διέγραψεν αὐτὴν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ζώντων καὶ τῇ εἶπεν ἐπισήμως ὡς εἰς ἄλλην Πομπηίαν: «Γαίαν ἔχοις ἐλαφράν».

Θερινὴ ἡμέρα διεδέχθη ὠραίαν ἐσπέραν ἐαρινήν· ἡ αὐρα, ἣτις ἔπνεεν, ἦτο δροσερὰ ἐκ τῆς χιόνος τῶν πλησίον κορυφῶν τῶν ὄρων, καὶ εὐώδης ἐκ τῶν θάμνων τῶν κλιτύων αὐτῶν. Ἡ ἀμφιλύκη ἐδέσποζεν ἐπὶ τῆς Κοιλᾶδος· ὁ ἠλιος ἐχρύσου μόνον τὰς ὑψηλοτέρας κορυφάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκαίαντο μεγάλαι πυραὶ. Οὐδὲν νέφος ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν οὐρανὸν δυνάμενον νὰ προσφέρῃ ἀνταύγειαν ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀμυδρῶν λάμψεων τῆς ἡμέρας. Ἦκουέ τις τὸν φαίδρον μυρμουρισμὸν τοῦ ῥύκκος, ὅστις διηλυτάκωνε τοὺς κήπους καθ' ἕκαστον διαφόρους διευθύνσεις, καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ ἀκολουθῇ εὐπειθῶς τὸν δρόμον τὸν ὅποιον ὁ ἄνθρωπος ἐλάραζε, τῶρα μὲν νὰ περιβάλλῃ τὸ στέλεχος πορτοκαλλέα διὰ κύκλου ἐκ στιλπνοῦ χρυάλου, ἄλλοτε δὲ νὰ χύνεται ὡς ὄγκος χρυστάλλου ἐπὶ γῆς νεωστὶ ἐσπαρμένης, ἔπειτα νὰ σταματᾷ ἀβέβαιος, ἀναμένων νέαν τινὰ διεύθυνσιν. Ἦκουέ τις τὴν τρηδόνα, τὸν πρῶτον μουσικὸν ὅστις ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπελπιζομένη, διότι, παρὰ τὴν συν-

εχῆ διαμαρτύρησίν της, δὲν ἀνεκνήρυχθη ὁ πρόεδρος τῆς φιλαρμονίας· τὸ βέλασμα τῶν προβάτων, γλυκὺ ὡς ἡ φύσις των, τερπνὸν ὡς τὸ ἔριόν των, θλιβερόν· ὡς τὸ σύμβολον τοῦ θέματος ὅπερ τὸ πρόβατον προσωποποιεῖ τὸν παρατεταμένον μυκηθμόν τῆς ἀγελάδος καλούσης τὸ νεογνόν της, τὸν μονότονον βόμβον τῆς σκνιπὸς ἥτις ἴπταται κατ' εὐθείαν ἔμπροσθεν αὐτῆς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ πορεύεται νὰ κτυπήσῃ. Ἐβλεπέ τις τὰς μικρὰς χελιδόνας ὑψουμένας φαιδρῶς εἰς τὸν ἀέρα, ἐκβαλοῦσας κραυγὰς χαρᾶς αἰτινεσφρίνοντο ὅτι ἔλεγον εἰς τὰ παιδιά μετ' ἀδελφικῆς συμπαθείας: «Ἴδου τὰ παιδιά! ἐξέρχονται τοῦ σχολείου!» Αἱ νυκτερίδες ἤρχίζον τὸν σιγηλὸν περίπατόν των, μελαγχολικὰ πτηνά, ἀνευ πτερῶν, αἵτινα φεύγουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς πτωχοὶ ἐντροπαλοί, καὶ αἵτινα ἐρωτῶσιν ἐκατὰ μὴ ἐσπετερίσθησαν τὴν ὑπαρξίν των, ἥτις τοῖς ἐδόθη παρὰ τοῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ, καὶ ἕνεκα τούτου καταδιώκονται ἀκαταπαύστως παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ βάρσχοι ἐτόνιζον τὴν θορυβώδη *σερρεάταν* των, βάνκυσσι σειρήνες αἵτινες ἐκ τῶν τελεμάτων ὁμολογοῦσι τὰς ἡδονὰς τοῦ λουτροῦ. Αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι ἐγκατελίμπανον τὸ ἔργον των ψιθυρίζουσαι, διότι συνήντων πλέον τὴν δρόσον ἀναμεμιγμένην μετὰ τοῦ μέλιτος ἐπὶ τῶν ἀνθέων. Ἦκουέ τις τὸ θλιβερόν παράπονον τοῦ νυκτικόρακος, ὁμοιον τῆ μελαγχολικῇ ἐκείνῃ φωνῇ, ἥτις ὁμιλεῖ λυπηρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, καίτοι ἡ ἡμέρα ὑπῆρξε λαμπρὰ καὶ ἡ νύξ γαλήνιος· μόνη ἡ γλαυξ, δυσαρεστούμενη διὰ τὴν γενικὴν ταύτην συναυλίαν, ἐγκατέλειπε τὸν παλαιὸν πύργον, τὴν ἔδραν αὐτῆν τῶν σκέψεων καὶ ἐπιτιμησῶν της, καὶ ἐξηκόντιζε τὸ ἐνεργητικὸν σύριγμά της ὡς διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀγροτικῶν φωνῶν τόσον ἐντελῶν, αἵτινες εἶνε ἀνεξήγητόν τι θέλητρον δι' ὃν τινὰ γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς χαρὰς τῆς φύσεως, ἤρχεν ἡ ἡχηρὰ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ εὐστροφος καὶ ἐμφαντικὴ. Ἦκουέ τις τοὺς ἐργάτας τοῦ χωρίου, οἵτινες ἐψάλλον ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς κατοικίας των. Τίς λοιπὸν ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς; Τίς ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ μυστικὸν τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ποιήσεως καὶ τῆς λεπτότητος τῆς γλώσσης; Τίς ἔμαθεν αὐτοῖς τὴν ἐπαγωγὸν καὶ πρωτότυπον ἐκείνην μελωδίαν τοῦ ἄσματος; Τὸ αἰσθημα ὅπερ δὲν ἔχει ἀνάγκην τέχνης, ἐνῶ αὕτη, ἀνευ αἰσθήματος, εἶνε πῶμα, σῶμα κάλλιστα πεπλασμένον, ἀλλ' ἀνευ ψυχῆς.

Ἀκούσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ψάλλει ὁ ὠραῖος αὐτὸς νέος, ὅστις προηγείται ὄλων τῶν ἄλλων, καὶ οὐτινος ἡ φωνὴ εἴλκυσε εἰς τὸ παράθυρον ὠραίαν κόρην κεκρυμμένην ὀπισθεν παραπετάσματος σχηματιζομένου ἐκ κλάδων ἀναρριχωμένων φυτῶν.

Τὰ μαλλιά ποῦ σοῦ στολίζουν
Τ' ὠμορφὸ σου κεφαλάκι
Μοιάζουν χρῶσια χρυσωτά.
Καὶ 'ς τὸ μέτωπο σ' ἀπάνω
Ἔχει ὁ ἔρωτας λημέρι
Κι' ἡ σημαία του πετᾷ.

Τὰ σπαθᾶτα σου τὰ φρούδια
Ἔχουν τέχνη κι' ἐμμορφιά,
Ποῦ γραφίδα δὲ ἔμποροῦσε
Νὰ τὰ κἀνὴν περὶ καλά.

Καὶ τὰ δαδὸ σου μαῦρα ἄμτια
Τῆς αὐγῆς τὸ φῶς τυρλάνουν,
Κι' ἡ σελήν' ἡ ἀργυρὴ
Σκοτεινιάζει ἀπ' τὴ ζήλεια,
Καὶ τὴν ὠμορφίαν της χάνει
Ἐάν γυρῶσιν καὶ τὰ δῆ.

Μὰ τὰ χεῖλιά σου, τί χεῖλια!
Δυὸ κοράλλια κουμπιστά,
Δυὸ σειραῖα μαργαριτάρια,
Κρύφτουσιν ἔσω, διαλεχτά.

Τὸ σαγῶνι σου μ' ἐκείνο
Τὸ γλυκὸ, μικρὸ λακάκι
Ἐάν γυρῶσιν καὶ τὸ δῶ,
Ἄς μὲ σφάζουν, ἄς μὲ κάψουν
Κι' ἐκεῖ μέσα ἄς μὲ θάψουν
Κι' ἄλλο περὶ δὲ πῆθω.

Ἄμ' ἐκεῖ τὰ δῆδ σου μπράτσα;
Τὰ παχειὰ καὶ τερνευτά,
Ἔτσι ὀμορφα τῆς Εὐζ;
Δὲ θέ νὰ 'ταν 'ς ἂν κι' αὐτά.

Κι' ἔχεις λιγυρὸ κορμ' αἰ
Ἐάν φοινίκι φουντωμένο
Ἦ' ὅλα τὰ δένδρα περνᾷ.
Τὸ μικρὸ σου ποδαράκι
Δὲ βαραῖ, κι' ὅπου περάσῃ
Κάθε λούλουδο γελᾷ.

Νὰ ποῦ σοῦ 'πα κάθε μιὰ
Ταῖς πολλαῖς σου ὠμορφιαῖς;
Κι' ἂν θελήσ' ἄς ἔρθ' ὁ Μᾶης
Νὰ ταῖς βάλῃ ταῖς βαφαῖς.¹

¹ Ἐπεται συνέχεια.

Τρίγκουλος

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἀλλὰ σὺ τί ἔκαμες εἰς αὐτὸν τὸν λαόν, ὅπως σὲ μεταχειρισθῆ τοιοῦτοτρόπως;

— Ἐγὼ; τίποτε. Τί δύναται νὰ κάμῃ εἰς ἀνὴρ ἐναντίον ἐνὸς λαοῦ; Μὲ ἀνεγνωρίσαν ὡς φίλον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος καὶ τοῦτο ἤρκεσεν.

— Ἀλλ' ὁ Σχομβέργ;

— Τί; ὁ Σχομβέργ;

— Ὁ Σχομβέργ δὲν σ' ἐβοήθησε; Δὲν σε ὑπερήσπισεν;

— Ὁ Σχομβέργ εἶχε καὶ αὐτὸς λογαριασμοὺς νὰ ζερμπεδεύσῃ.

— Πῶς;

— Τὸν ἀφῆσα εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς βαφῆως, τοῦ ὁποίου τῆς γυναικὸς εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καὶ ὅστις, βοηθούμενος ὑπὸ πάντε ἡ ἐξ ἐργατῶν του, τὸν διώρθωνε καλά.

— Διάβολε! καὶ ποῦ ἀφῆσες τὸν Σχομβέργ μου; ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, ἐγερθεῖς· θὰ ὑπάγω μόνος εἰς βοήθειάν του. Ἴσως εἴπωσιν, ὅτι οἱ φίλοι μου μ' ἐγκατέλιπον, προσέθεσεν ὁ Ἑρρίκος, παρατηρῶν τὸν Κουέλον καὶ τὸν Μωζιρόν, τοῦλάχιστον ὅμως δὲν θα εἴπωσιν, ὅτι ἐγὼ ἐγκατέλειψα τοὺς φίλους μου.

¹ Μιμησις τοῦ δημόδου ἰσπανικοῦ ἄσματος ὑπὸ Α. Α.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, εἶπε φωνὴ τις ὀπισθεν τοῦ Ἑρρίκου, εὐχαριστῶ, ἰδού με, Gott verdamme mi, ἀπηλλαγὴν μόνος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀκόπως.

— ὦ! ὁ Σχομβέργ! εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Σχομβέργ! ἀνέκραξαν οἱ τρεῖς εὐνοοῦμενοι. Ἀλλὰ ποῦ διάβολο εἶσαι;

— Ποῦ εἶμαι; ἀφοῦ μὲ βλέπετε, ἐπανελάθεν ἡ αὐτὴ φωνή.

Τῷ ὄντι δ' ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τῆς αἰθούσης εἶδον νὰ προχωρῆ, οὐχὶ ἀνήρ, ἀλλὰ σκιά.

— Σχομβέργ! ἐκραξεν ὁ βασιλεὺς; πόθεν ἔρχεσαι, πόθεν ἐξέρχεσαι καὶ διατί ἔχεις τοιοῦτο χρῶμα;

Πράγματι, ὁ Σχομβέργ, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἀνευ ἐξαιρέσεως ἐλαχίστου μέρους τῶν ἱματίων ἡ τοῦ προσώπου του, ἦτο βεβαμμένος διὰ κυανοῦ βασιλικοῦ χρώματος.

— Der Teufel! ἀνέκραξεν οὗτος· οἱ ἀθλιοὶ! Τώρα πλέον δὲν ἐκπλήττομαι διακατὶ ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἔτρεχε κατόπιν μου.

— Τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐὰν ἦσο κίτρινος, ἡ χροιά σου θὰ ἐξηγεῖτο διὰ τοῦ φόβου σου· ἀλλὰ κυανούς!

— Μ' ἐνεβάπτισαν ἐντὸς κάδου, οἱ φαῦλοι· ἐνόμιζον, ὅτι μ' ἐνεβάπτισον ἐντὸς ὕδατος, ἀλλ' ἦτο βαφὴ ἐξ ἰνδικίου.

— ὦ! διάβολε! εἶπεν ὁ Κουέλος, ἐκρηγνόμενος εἰς ἀκράτητον γέλωτα, ἐτιμωρήθησεν δι' αὐτῆς τῆς ἁμαρτίας των, διότι τὸ ἰνδικὸν εἶναι πολὺ ἀκριβὸν καὶ σὺ ἔλαβες βαφὴν ἀξίας τοῦλάχιστον εικοσι σκουδῶν.

— Ἀστείζου σὺ· ἤθελον ὅμως νὰ σ' ἐβλεπον εἰς τὴν θέσιν μου.

— Καὶ δὲν ἐτρέπησες κἀνένα; ἠρώτητησεν ὁ Μωζιρόν.

— Ἀφῆκα τὸ ἐγχειρίδιόν μου καρφωμένον εἰς θήκην ἐκ σαρκός, τοῦτο μόνον ἐνόησα· πλὴν τὰ πάντα ἐτελείωσαν ἐντὸς δευτερολέπτου· ἀνηρπάγην, ἀπήχθην, ἐνεβαπτίσθη ἐντὸς τοῦ κάδου καὶ παρ' ὀλίγον ἐπνιγόμην.

— Καὶ πῶς διέφυγες τῶν χειρῶν των;

— Ἔσχον τὸ θάβρος νὰ πράξω ἀνανδρον πράξιν, Μεγαλειότατε.

— Τί ἐπραξες.

— Ἀνεφώνησα: Ζήτη τὴ Ἐνωσις.

— Καθὸς ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι μὲ ἠνάγκασαν ν' ἀναφωνήσω: Ζήτη τὸ δούξ δ' Ἀνζιού.

— Ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, δάκνων τὰς χεῖρας του ἐξ ὀργῆς, ἐγὼ ἐπίσης τὸ ἐφώνασα. Πλὴν δὲν εἶναι τοῦτο μόνον.

— Πῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, σ' ἠνάγκασαν ν' ἀναφωνήσης ἄλλο τί, πτωχέ μου Σχομβέργ;

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεφώνουν: «Ζήτη τὸ δούξ δ' Ἀνζιού»;

— Αἶ, τί;

— Μαντεύσατε τίς διήρχετο ἐκεῖθεν;

— Πῶς νὰ μαντεύσω;

— Ὁ Βουσύ, ὁ κατηραμένος σου Βουσύ, ὅστις μὲ ἤκουσεν ἀνευφημοῦντα τὸν κύριόν του.

— Βεβαίως όμως δεν θά ένόησε τί συνέβαινε, είπεν ὁ Κούβλος.

— Δέν ἦτο δύσκολον νά ἴδῃ μοί εἶχον τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ἤμην βεβουλισμένος ἐντὸς κάδου.

— Πῶς; εἶπεν ὁ Μωζιρόν, δέν σε συνέδραμε; καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι καθήκον μεταξὺ εὐπατριδῶν.

— Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἶχεν ἄλλας μερίμνας, διότι μόνον αἱ πτέρυγες τῷ ἔλειπον, ἵνα πετάξῃ, μόλις δ' ἐπάτει τὴν γῆν.

— Ἴσως δέν σε ἀνεγνώρισεν.

— Ὁραία δικαιολογία!

— Εἶχες ἤδη χρωματισθῆ;

— Ναί, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Τότε, εἶναι συγγνωστός, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, οὐδ' ἐγὼ σὲ ἀναγνώριζω, πτωχέ μου Σχομβέργ.

— Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ νέος, ὅστις ἐδείκνυε τὴν γερμανικὴν καταγωγὴν του, θά συναντηθῶμεν ποτὲ ἀλλαχοῦ καὶ καθ' ἣν στιγμήν δέν θά εὐρίσκομαι ἐντὸς κάδου.

— Ὡ! ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερώνν, δέν εἶμαι ὠργισμένος κατὰ τοῦ ὑπρέτου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ κυρίου· δέν θέλω ν' ἀντιμετωπισθῶ μὲ τὸν Βουσύ, ἀλλὰ μὲ τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, μὲ τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δ' Ἀνζιού, ὅστις θέλει νά φονεύσῃ ἡμᾶς διὰ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ἐνῶ, ἐν τῷ μεταξὺ, μᾶς φονεύει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου.

— Μὲ τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, τοῦ ὁποίου ἔψαλλον τὰ ἐγκώμια εἰς τὰς ὁδοῦς.

— Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, ἐκεῖνος εἶναι δούξ καὶ κύριος τῶν Παρισίων καὶ οὐχὶ ὁ βασιλεύς.

— Δοκιμάσατε, Μεγαλειότατε, νά ἐξέλθητε ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερώνν, καὶ θέλετε ἴδει, ἂν θά σεβασθῶσιν ἡμᾶς πλείοτερον ἡμῶν.

— Ἄ! ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐρρίκος ἀπειλητικῶς.

— Ἄ! ναί, Μεγαλειότατε, θά ἐπαναλάβητε πολλάκις ἄλλοτε αὐτὸ τὸ ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! χωρὶς ὅμως νά λάβητε ἀπόφασιν τίνα κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ· οὐχ ἦττον, εἶναι προφανές καὶ το διακηρύττω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι ὁ ἀδελφός σας εὐρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς συνωμοσίας.

— Ἄ! διαβόλει τοῦτο ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τοὺς κυρίους, καθ' ἣν στιγμήν εἰσῆλθες, ἀλλ' ὅμως μοί ἀπήντησαν, ὑφούντες τοὺς ὤμους καὶ στρέφοντες τὰ νῶτα.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ὑψώσαμεν τοὺς ὤμους, οὐχὶ διότι ἠκούσαμεν νά λέγητε, ὅτι ὑφίσταται συνωμοσία, ἀλλὰ διότι δέν ἐβλέπομεν ὑμᾶς διατεθειμένον νά τὴν καταστείλητε.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμζίν].

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

—

Αἱ συνεντεύξεις ἐξηκολούθουν· ἀλλὰ πῶς μετεβλήθησαν τὰ πάντα. Ὁ Ἐραστος δέν ἤρκετο πλέον εἰς μόνας τὰς ἀθώας θωπείας τῆς Λίζας, εἰς τὰ πλήρη ἀγάπης βλέμματά της, εἰς τὰ φιλήματα, εἰς τὰς ἀγνάς ἀγκάλας της. Ἐπεθύμει περισσότερα, καὶ ἐπὶ τέλους τίποτε δέν ἠδύνατο νά ἐπιθυμῇ...

Ἡ Λίζα δέν ἦτο πλέον διὰ τὸν Ἐραστον ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος τῆς ἀθωότητος, ὁ πρότερον ὑψῶν τὴν φαντασίαν καὶ καταθέλων τὴν καρδίαν του. Ὁ πλατωνικὸς ἔρωσ ὑπεχώρησεν εἰς αἰσθήματα τοιαῦτα, δι' ἃ ἐκεῖνος δέν ἐδύνατο νά καυχηθῆ καὶ ἄτινα δέν ἦσαν δι' αὐτὸν νέα. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν καθ' ὀλοκληρίαν αὐτῷ παραδοθεῖσαν Λίζαν, αὕτη δι' αὐτοῦ ἔζη καὶ ἀνέπνεεν.

Ἡννόησε βεβαίως τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἐραστου καὶ πολλάκις τῷ εἶπε:

— Πρὶν ἦσον περισσότερον χαρούμενος· πρὶν εἶμεθα περισσότερον ἡσυχαι, περισσότερον εὐτυχεῖς καὶ πρὶν δέν ἐφοβούμην τόσον μήπως χάσω τὴν ἀγάπην σου!..

Καὶ ἐκεῖνος ἀποχαιρετῶν αὐτὴν, τῇ ἔλεγεν:

— Αὐριον, Λίζα, δέν εἶμπορῶ νά σε ἰδῶ· ἔχω σπουδαίαν ἐργασίαν.

Καὶ ἡ Λίζα εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἐστὲναζε πάντοτε.

Τέλος ἐπὶ πέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἡ Λίζα δέν εἶδε τὸν Ἐραστον καὶ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ταραχήν.

Τὴν ἕκτην ὁ Ἐραστος ἐφάνη καὶ μὲ ὑφος τεθλιμμένον τῇ εἶπε:

— Ἀγαπητῆ μου Λίζα! πρέπει νά σε ἀφήσω δι' ὀλίγον καιρόν. Εἰξεύρεις ὅτι ἐρχομεν πόλεμον· ἀνήκω εἰς τὸν στρατόν· τὸ τάγμα μου πηγαίνει εἰς ἐκστρατεῖαν.

Ἡ Λίζα ὠχρίασε καὶ μικροῦ δεῖν ἐλιποθύμει.

Ὁ Ἐραστος τὴν ἐθώπευσε· τῇ εἶπεν ὅτι πάντοτε ἀγαπᾷ τὴν ἀκριβὴν του Λίζαν καὶ ὅτι ἤλπικε μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νά μὴ ἀποχωρισθῆ ποτὲ αὐτῆς.

Ἡ Λίζα ἐσίωπα· αἴφνης ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἔλαβε τὸν Ἐραστον ἐκ τῆς χειρὸς καὶ μὲ βλέμμα πλήρες ἀγάπης:

— Δέν εἶμπορεῖς νά μείνῃς; τῷ εἶπεν.

— Εἶμπορῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦτο θά εἶνε μεγάλη προσβολὴ διὰ τὴν τιμὴν μου. Ὅλοι θά με καταφρονοῦν, θά με ἀποστρέφονται ὡς δειλὸν καὶ ἀνάξιον τέκνον τῆς πατρίδος.

— Ἄχ! ἀφοῦ εἶνε ὅπως λέγεις, εἶπεν ἡ Λίζα, πῆγαινε, πῆγαινε ὅπου θέλει ὁ Θεός! Ἀλλὰ... εἶμπορεῖ νά σε φονεύσουν!

— Ὁ θάνατος ὑπὲρ πατρίδος δέν εἶνε λυπηρὸς, ἀγαπητῆ μου Λίζα!

— Ἐγὼ θά ἀποθάνω, ὅταν δέν θά εἶσαι σὺ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατί νά συλλογίζεσαι αὐτά;

Ἐγὼ ἐλπίζω νά ζήσω, ἐλπίζω νά ἐπιστρέψω, Λίζα μου.

— Ὁ Θεὸς νά δώσῃ, ὁ Θεὸς νά δώσῃ! Ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅλην τὴν ὥραν θά παρκαλῶ τὸν Θεόν δι' αὐτό. Ἄχ, διατί νά μὴν εἰξεύρω νά διαβάζω καὶ νά γράφω! Ἐσὺ θά μοῦ ἔγραφες ὅλα, ὅσα σοῦ συμβαίνουν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος θά σοῦ ἔγραφα τὴν λύπην μου, τὰ δάκρυά μου!

— Ὅχι, φυλάξου, Λίζα· φυλάξου δι' ἐμέ ἂν μὲ ἀγαπᾷς. Δέν θέλω νά κλαίς χωρὶς ἐμέ.

— Σκληρὸς ποῦ εἶσαι! Θέλεις νά μοῦ ἐμποδίσῃς καὶ αὐτὴν τὴν παρηγορίαν! Ὅχι! ἀφοῦ σὲ ἀποχωρισθῶ, τότε μόνον θά παύσω νά κλαίω, ὅταν στεγνώσῃ ἡ καρδίᾳ μου.

— Νά συλλογίζεσαι μόνον τὴν εὐχάριστον στιγμήν ὅπου θά ἀνταμωθῶμεν πάλιν.

— Θά τὴν συλλογίζωμαι, θά τὴν συλλογίζωμαι! Ἄχ! ἂν ἤρχετο γρήγορα! Ἀγαπητῆ μου, ἀκριβέ μου Ἐραστε! νά θυμᾶσαι, νά θυμᾶσαι τὴν δυστυχῆ Λίζαν, ὅπου σὲ ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της.

Δέν δύναμαι ὅμως νά περιγράψω ὅλα, ὅσα εἶπον αὐτὴν τὴν φορὰν.

Τὴν ἐπομένην ἦτο ἡ τελευταία συνεντεύξεις.

Ὁ Ἐραστος ἠθέλησε νά ἀποχαιρετίσῃ καὶ τὴν μητέρα τῆς Λίζας, ἥτις δέν ἠδύτο νά κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ἀκούουσα ὅτι ὁ εὐγενής, ὁ καλὸς κύριός της πηγαίνει εἰς τὸν πόλεμον.

Τὴν ἐβίασε νά δεχθῆ ὀλίγα χρήματα, λέγων:

— Δέν θέλω νά πωλῆ ἡ Λίζα, τώρα ποῦ λείπω, τὴν ἐργασίαν της, ἀφοῦ κατὰ τὴν συμφωνίαν μᾶς ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Ἡ γραῖα τὸν νύχηθη λέγουσα:

— Νά δώσῃ ὁ Θεὸς νά γυρίσῃς μὲ τὸ καλὸ, νά σὲ ἰδῶ ἀκόμη μιᾶ φορὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἴσως ἡ Λίζα μου ἔως τότε θά εὐρῆ ἄνδρα ὅπως τὸν θέλῃ. Πόσον θά εὐχαριστήσω τὸν Θεὸν ἂν σὲ ἰδῶ εἰς τὸν γάμον! Καὶ ὅταν ἡ Λίζα κάμῃ παιδιὰ νά τὸ ζεύρῃς, καλέ μου κύριε, θά τὰ βαπτίσῃς τοῦ λόγου σου! Ἄ! ἄς ἐζοῦσα ὡς τότε!

Ἡ Λίζα ἐκάθητο πλησίον τῆς μητρὸς της καὶ δέν ἐτόλμα νά τὴν ἀτενίσῃ.

Ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως δύναται νά φαντασθῆ τί ἠσθάνετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Ἀλλὰ τί ἠσθάνθη ὅτε ὁ Ἐραστος ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅτε, διὰ τελευταίαν φορὰν, τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὸ στήθος του καὶ τῇ εἶπε:

— Ὑγίαινε, Λίζα!

Ὅποια συγκινητικὴ σκηνή!

Ἡ ἡώς, ὡς ἡ κυανὴ θάλασσα, ἐξηπλοῦτο εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ Ἐραστος ἴστατο ὑπὸ τοὺς κλάδους ὑψηλῆς δρυός, ἔχων εἰς τὰς ἀγκάλας του ὠχρὰν, καταβεβλημένην, ἀπαρηγόρητον τὴν φίλην του, ἥτις, ἀποχαιρετῶσα αὐτόν, ἀπεχαιρέτα τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φύσις, ἐνόμιζες, ὅτι τοὺς πεκρετῆρες ἀτάραχος.

Ἡ Λίζα ἐθῆρνε, ὁ Ἐραστος ἐκλαίεν τὴν ἀφῆκεν. Αὐτὴ ἐγονυπέτησεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐβλεπε τὸν Ἐραστον, ὅστις ἀπεμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξηφανίσθη.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ Λίζα, ἐγκαταλειμμένη, δυστυχῆς, ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν μνήμην της.

Συνῆλθε καὶ τὸ φῶς τῆ ἐράνη μελαγχολικὸν καὶ θλιβερόν. Πᾶσαι αἱ τέρψεις τῆς φύσεως ἀπωλέσθησαν δι' αὐτὴν μετὰ τοῦ εὐνοουμένου τῆς καρδίας της.

— Ἀχ! — ἐσκέπτετο — διατί ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον; Τί μὲ κρατεῖ νὰ πετάξω καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν ἀγαπητόν μου Ἐραστον; Ὁ πόλεμος δὲν μὲ φοβίζει; φοβοῦμαι μόνον ἐκεῖ, ὅπου δὲν εἶνε ὁ σύντροφός μου. Στάσου, στάσου, Ἐραστὲ μου, τρέχω κατόπιν σου.

Καὶ ἤθελε νὰ τρέξῃ, ἀλλ' ἡ σκέψις «ἔχω μητέρα» τὴν ἐκράτησεν. Ἐσπένταζε καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἐπορεύθη μὲ ἐλαφρόν βῆμα εἰς τὴν καλύβην της.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας αἱ ἡμέραι ἦσαν δι' αὐτὴν ἡμέραι πόθου καὶ θλίψεως. Τὴν θλίψιν ὅμως ταύτην ὤφειλε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν φιλόστοργον μητέρα της καὶ διὰ τοῦτο περισσότερο ὑπέφερεν ἡ πτωχὴ καρδία της.

Τότε μόνον ἡ Λίζα ἐλάμβανεν ἀναψυχὴν, ὅτε ἐκρύβετο μόνη εἰς τὸ βῆθος τοῦ δάσους, ἐνθα ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ χύνη δάκρυα καὶ νὰ στεναχθῇ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Πολλάκις ἡ μελαγχολικὴ τρυγὼν συνήνου τὴν θρηνηδὴ φωνὴν της μὲ τοὺς στεναγμούς της Λίζης. Ἄλλ' ἐνίοτε — σπανίως ὅμως — χρυσῆ ἀκτίς ἐλπίδος, ἀκτίς παρηγορίας, διέλυε τὸ σκότος τοῦ ἄλγους.

— Ὅταν θὰ γυρίσῃ πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχῆς! πῶς θὰ ἀλλάξουν ὅλα.

Μόνη ἡ σκέψις αὕτη ἐλάμπρυνε τὸ βλέμμα της, τὰ ρόδα ἀνέζων εἰς τὰς παρειάς της καὶ ἐμειδία ὡς πρωτὰ τοῦ Μάξου μετὰ τρικυμιώδη νύκτα.

Οὕτω παρήλθον δύο σχεδὸν μῆνες.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Λίζα ἐπορεύθη εἰς τὴν Μόσραν διὰ νὰ ἀγοράσῃ τριακταφυλλόρερον, μὲ τὸ ὅποσον ἡ μήτηρ της ἐπλυνε τοὺς ὀφθαλμούς της. Εἰς μεγάλην τινὰ ὀδὸν ἀπῆντησε κομπὴν ἀμαζαν καὶ ἐν αὐτῇ εἶδε τὸν Ἐραστον. «Ἀχ!» ἐκραύγασε, καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἡ ἀμαζα διήλθε καὶ προὔχωρησε πρὸς τὴν αὐλήν.

Ὁ Ἐραστος ἐξῆλθεν αὐτῆς καὶ ἠτοίμαζετο νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὅτε αἰφνης εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λίζης. Ὁχρίασε καὶ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κραυγὰς της, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ἔσυρεν εἰς γραφεῖόν τι, τοῦ ὁποίου ἐκλείπε τὴν θύραν καὶ τῆ εἶπε :

— Λίζα! αἱ περιστάσεις ἠλλαξαν, ἡραβωνίσθη· πρέπει νὰ μὲ ἀφήσῃς ἡσυχον, καὶ χάριν τῆς ἰδικῆς σου ἡσυχίας νὰ με λησμονήσῃς. Σε ἠγάπων καὶ σὲ ἀγαπῶ

ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὸ καλὸν σου. Ἰδοὺ τριακόσια φράγκα, λάβε τὰ—καὶ τῆ ἔθηκεν αὐτὰ εἰς τὸ θυλακίον της—ἀφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ πήγαίνε εἰς τὸ σπῆτί σου.

Προτοῦ προφθασῆ αὕτη νὰ συνέλθῃ τὴν ἐξῆγαγε τοῦ γραφείου καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπρέτην του·

— Ὡδήγησε ἐξω αὐτὴν τὴν κόρην

Ἡ καρδία μου κατακλύζεται ὑπὸ αἵματος τὴν στιγμὴν ταύτην. Λησμονῶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Ἐράστῳ, εἰμὶ ἔτοιμος νὰ ἀναθεματίσω αὐτόν, ἀλλ' ἡ γλῶσσά μου δὲν κινεῖται. Ἐγειρῶ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ δάκρυα κυλίουται ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Ἀχ! διατί δὲν γράφω κάλλιον μυθιστορίαν, ἀλλὰ θλιβεράν ἱστορίαν;

Λοιπὸν ὁ Ἐραστος ἠπάτησε τὴν Λίζαν, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι πορεύεται εἰς τὸν στρατόν;

Ὅχι, πράγματι, ἦτο εἰς τὸν στρατόν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐπαιζε καὶ ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του. Ἡ εἰρήνη ταχέως ἀπεκατέστη καὶ ὁ Ἐραστος ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν κατὰ χρεως. Ἐν μόνον τῷ ἔμεινε ἕνα διηρθώσῃ τὰ πάντα: νὰ νυμφευθῇ προβεβηκυῖαν πλουσίαν χήραν, ἣτις ἠγάπα αὐτόν πρὸ πολλοῦ. Τὸ ἀπεφάσισε καὶ ἔσπευσε νὰ ζήσῃ μετ' αὐτῆς, ἀφιερώσας διὰ τὴν δυστυχῆ Λίζαν εἰλικρινῆ μόνον στεναγμόν! Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δύναται νὰ τὸν δικαιώσωσι;

Μόνη ἐν τῇ ὁδῷ ἡ Λίζα εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἡ γραφὴς ἀδυνατεῖ νὰ τὴν περιγράψῃ.

— Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος μὲ ἐδίωξε; Ἀγαπᾷ ἄλλην; ἐχάθη!

Αὐτὰ ἦσαν οἱ συλλογισμοὶ της, τὰ αἰσθηματὰ της! Δεινὴ λιποθυμία διέκοψε τὰ πάντα ἐπ' ὀλίγον.

Εὐσπλαγγικὴ τις κυρία διερχομένη ἐκεῖθεν ἔστη πρὸ τῆς ἐκτάδην κειμένης Λίζης, καὶ προσεπάθει νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ δυστυχῆς ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθη, τῆ βοήθεια τῆς καλῆς ἐκείνης γυναικὸς, τὴν νύχρησθησε καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διηυθύνετο.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω — ἐσκέπτετο ἡ Λίζα — δὲν εἰμπορῶ . . . Ἄς ἐπερτεν ἐπάνω μου ὁ οὐρανός! Ἄς ἦνοιγεν ἡ γῆ νὰ με καταπιῇ τὴν δυστυχισμένη! . . . Ὅχι, ὁ οὐρανός δὲν πέρτει, ἡ γῆ δὲν σείεται. Δυστυχία μου!

Ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ εὐρέθη αἰφνης εἰς τὸ χεῖλος τῆς βαθείας δεξιαμένης, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν γηραιῶν δρυῶν, αἵτινες πρὸ τινων ἐβδομαδῶν ἦσαν ἀφωνοὶ μάρτυρες τῶν ὀλίγων εὐδαιμόνων στιγμῶν της.

Ἡ ἀνάμνησις αὕτη κατεσπάραξε τὴν καρδίαν της ἡ φοβερωτέρα ψυχικὴ ἀγωνία ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Παρετήρησε περίξ, καὶ εἶδε τὴν θυγατέρα τοῦ γείτονός της—δεκαπενταετίδα κόρην—διερχομένην ἐκεῖθεν τὴν ἐκραξεν, ἐξῆγαγεν τοῦ θυλακίου της τὰ χρήματα, τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τῆ εἶπε·

— Ἀγαπητῆ μου Ἀννέτα, ἀκριβὴ μου

φίλη! δῶσε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν μητέρα μου — δὲν εἶνε κλεμμένα — εἰπέ της ὅτι ἡ Λίζα αἰσθάνεται ὅτι πταίει, ὅτι τῆς ἔκρυπτα τὴν ἀγάπην μου ἀπὸ ἕνα σκληρόν, τὸν Ἐ. . . Ἀλλὰ διατί νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του; Εἰπέ ὅτι μὲ ἐπρόδωκε, παρκαλάσε τὴν νὰ μὲ συγχωρήσῃ· ὁ Θεὸς θὰ τὴν βοηθήσῃ φίλησέ της τὸ χεῖρι. ὅπως φιλῶ ἐγὼ τώρα τὸ ἰδικόν σου· εἰπέ της ὅτι ἡ ἀμοιρὴ ἡ Λίζα παρήγαγε νὰ τὴν φιλήσῃς ὅτι ἐγὼ . . .

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἡ Ἀννέτα ἐφώναζεν, ἐκλαυσεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ. Ἐτρεξεν εἰς τὸ χωρίον, συνήχθησαν ἄνθρωποι καὶ ἀνέσυραν τὴν Λίζαν, ἀλλ' αὕτη ἦτο νεκρά.

Οὕτως ἐτελεύτησεν ἡ Λίζα, ἡ ὡραία καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ὅταν ἐκεῖ, εἰς τὴν νέαν ζωὴν, θὰ ἀνταμωθῶμεν, θὰ σὲ γνωρίσω, τρυφερὰ Λίζα!

Τὴν ἐθαψαν πλησίον τῆς δεξιαμένης, ὑπὸ σκιερὰν δρῦν καὶ ἐπηξαν ξύλινον στυρόν ἐπὶ τοῦ τάφου της.

Ἐδῶ πολλάκις σταματῶ καὶ βυθίζομαι εἰς ρεμβασμούς, ἰσταμενος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐγκλείονται τὰ ὄστᾶ τῆς Λίζης. Ἐμπροσθὲν μου ὑπάρχει ἡ δεξιαμένη ὑπεράνω μου σείονται τὰ φύλλα τῶν δρυῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς Λίζης ἔμαθε τὸν τρομερόν τῆς θυγατρὸς της θάνατον καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγωσεν ἐκ φρίκης—οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν διὰ παντός.

Ἡ καλύβη ἠρημώθη. Συρίζει ἐντὸς αὐτῆς ὁ ἀνεμος καὶ οἱ δεισιδαίμονες χωρικοί, ἀκούοντες τὴν νύκτα τὸν ἀπαίσιον τοῦτον συριγμόν, λέγουσιν:

«Ἐκεῖ βογγᾷ ὁ βρυκόλακας· ἐκεῖ ἀναστενάζει ἡ Λίζα!»

Ὁ Ἐραστος μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ὑπῆρξε δυστυχῆς. Ἀφοῦ ἔμαθε τὸ τέλος τῆς ἀτυχοῦς Λίζης, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπαυθῆ, νομισσας ἐκυτὸν φονέα.

Τὸν ἐγνώρισαν ἐν ἔτος πρὸ τοῦ θανάτου του. Ὁ ἴδιος μοῖ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μνημα τῆς Λίζης.

Κ. Γ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν I. Ίσιδωρίδου Σκυλλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΛΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγουμένα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστελλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.